

שואל פרק שלשה ועשרים שבת

מסורת הש"ס

[illegible]

ורה אור השלם

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה אומר וכו' לפי שהוא רוצה לדעת אותה מלאכה ואינו: (ב) ד"ה ואמר רבי אלעזר וכו' וא"ת מה צריך לאתויי מילתא דרבי אלעזר ה"ל לאתויי:

גליון הש"ס

גב' חבר נבר. ע"י סוכה דף
לט ע"א תוס' ד"ה הלוקח
וע"י מג"א סימן תק ס"ק ג:

לעזי רע"י

דיקומבימונ"ט
[דישקומברימינ"ט].
פעולת פינוי.

מוסף רש"י

אמירה לנכרי שבות.
מדכנן (ב"מ ז'), הרהור
מות. להרהר כלו כן וכן
יאות אני ריך להוציא על
זה וז (לעיר קיג'), חפצי
שמים מותרים. כגון
פוסקים דקה ומשכין על
המנוקות ליארם (שם).

י זהב והבא: ורבו
ה וחזר למלכותו היה
גדול צראשו של אה
דכתיב (ישעיה נח)
פריץ פשיטא

וְזִכְרוּ נָמִי אֶסּוּר
וּלְחַלּוֹ עוֹבֵר מִשּׁוּם
וְלֹשׁ: **אֵין מַהֲשִׁיבִין**
עֲצָמוֹ בְּשִׁבְתָּ עַד
שֶׁ שִׁיחָא קְרוֹב
וּלְפִרְסָא לִהְיֵא
שְׂאֵסוּר לַעֲשׂוֹתוֹ
חָזֵק עָלָיו: אִלּוּ
רֹב לֵאחָא לְשִׁמּוּר
הַמּוֹתֵר בְּשִׁבְתָּ
הֵיוּ בְּתוֹךְ תַּחֲמוּמוֹ:

הואיל ועיקר
לך: כלל אמר
ה כלל דבר זה
ורים כיולא בו.
לאתמי מאי: כל
שמי ראשי
כדמי בשבט לעשות
מי להשחך עליו:
ופשיטא דכיון
לא יאמר לחבירו
ככחמו ולא מלי
נכרי שבות. וכבר
נכרי שבא לכבות
בה: קא קמי'ל
הוה דלא לימלא
רי ליה למימר:
אחא אס תעמוד
אלי לכשתחשך
ל מנת לשוכרו
וכיון דלא מפרש
ש תעמא לקמן
ש תומר: מומר
ה: והיה מחניך
ציה דבר אללא
בדקדושה וטעמא
ברין תמיד דבדרי
אלמלא לא חסיר
זור: הדיא דרדב
והיה מחניך
מורה ואפי' אין
בך ערות דבר
רי דאסור בשעת
ההרהור גוון
ז'ם ערום. כי'ם
יול: אימא שפיר
מא הוא: וערות
הוא צבן נח:
אמר רב חסדא
יר הוא: פקוח
ז' סכנה. פקוח
קוח דריס. גוון
קוקקאול
פלטיין הן שס
למורא אומנו.
כל שמי מלמור
ומלא ליפיין
תה מיקטע (ד' ז')
ינו שלו ואין כריך
נות בית כך וכן
כמו מה לך מה
הדי אין צורך בהן
היה דרשישית:
זל

מה לִי הוּא וּמָה לִי חֲבִירוֹ
לִיָּה שְׂכוֹר לִי פּוֹעֵלִים
הוּא נָמִי לֹא מֵצִי לְמִימֵר אֲשֶׁר
רַב יְהוּדָה אָמַר שְׂמוּאֵל מוֹרֵה

מדוד והבא ואיכא דאמרי שאמרה מאד מאד
הביא בלא מדה יורבו יתירה הוספת לי אמר
רב יהודה אמר רב ירמיה בר אבא מלמד שרכב
על ארי זכר וקשר תנין בראשו לקיים מה
שנא' יוגם את חית השדה נתתי לו לעבדו:
מתני' "לא ישכור אדם פועלים בשבת ולא
יאמר אדם לחבירו לשכור לו פועלים" ^א אין
מחשיבין על התחום לשכור לו פועלים ולהביא
פירות ^ב אבל מחשיך הוא לשמור ומביא
יירות בידו כלל אמר אבא שאול כל שאני
זכאי באמירתו רשאי אני להחשיך עליו:
גמ' (פשיטא) מ"ש הוא ומ"ש חבירו אמר
רב פפא ^ג חבר נכרי מתקיף לה רב אשי
^ד אמירה לנכרי שבות אלא אמר רב אשי
אפילו תימא חבירו ישראל הא קמ"ל לא
יאמר אדם לחבירו שכור לי פועלים ^ה אבל
אומר אדם לחבירו הנראה שתעמוד עמי
לערב ומתני' ^ו מני כרבי יהושע בן קרחה
דתינא ^ז לא יאמר אדם לחבירו הנראה
שתעמוד עמי לערב רבי יהושע בן קרחה
אומר אומר אדם לחבירו הנראה שתעמוד
עמי לערב אמר רבה בר בר חנה אמר רבי
יוחנן הלכה כרבי יהושע בן קרחה ואמר
רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן מ"ס דרבי
יהושע בן קרחה דכתיב ^ח ממצוא חפצך
ודבר דבר ^ט דיבור אסור הרהור מותר רמי
ליה רב אחא בר רב הונא לרבא מי אמר
ר' יוחנן דיבור אסור הרהור מותר ^י אלמא
הרהור לאו כדיבור דמי ^{יא} והאמר רבה בר
בר חנה אמר רבי יוחנן בכל מקום מותר
להרהר חוץ מבית המרחץ ומבית הכסא
שאני התם דבעינן ^{יב} והיה מחניך קדוש
ולאיכא הכא נמי כתיב ^{יג} ולא יראה כך ערות
דבר ההוא מיבעי ליה לכדרב יהודה ^{יד} דאמר
רב יהודה יעכו"ם ערום אסור לקרות קרית
שמע כנגדו מאי איריא יעכו"ם אפי' ישראל
נמי לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא ישראל
דאסור אבל יעכו"ם כיון דכתיב ביה ^{טו} אשר
בשר חמורים בשרם אימא שפיר דמי קמ"ל
אימא הכי נמי אמר קרא ^{טז} וערות אביהם
לא ראו ודיבור מי אסיר ^{יז} והא רב חסדא ורב
המנונא דאמרי תרויהו ^{יח} ויחשבונו של מצוה
מותר לחשבן בשבת וא"ר אלעזר ^{יט} פוסקים
צדקה לעניים בשבת וא"ר יעקב בר אידי
אמר רבי יוחנן מפקחין פיקוח נפש ופיקוח
רבים בשבת והולכין לבתי כנסיות לפקח על
עסקי רבים בשבת ^כ וא"ר שמואל בר נחמני
א"ר ^{כא} יוחנן הולכין לטריטאות ולקרסאות
ולבסילקאות לפקח על עסקי רבים בשבת
ותנא דבי ^{כב} מנשה משרכין על התינוקות ליארם
בשבת ועל התינוק ללמדו ספר וללמדו
אומנות ^{כג} אמר קרא ממצוא חפצך ודבר דבר
^{כד} חפצך אסורים חפצי שמים מותרין א"ר יהודה
אמר שמואל לחשבונו של ^{כה} [מלך] ^{כו} ושל מה
בכך מותר לחשבן בשבת תנ"ה ^{כז} ויחשבונו
שעברו ושעתידין לחיי' אסור לחשבן של ^{כח} מלך
ושל

וְאֵס תִּאָמַר וַיִּמָּא דְחִבְרִיּוֹ הֵינּוּ דְלִמָּר
חֲרָ וַיֵּלֶךְ דְּאִ"כ מִנֵּי אֲרִיָּא חֲבִירֵי אִפִּי
וְיִפּוּעִילִים לִמְחַר דַּעַד כֹּאן לֹא קִאֲמַר
לְאֵדָם לִימָר לְחִבְרִיּוֹ לִכְרַךְ פִּלּוּנֵי אִנִּי
הוֹךְ לִמְחַר אֵלֶּא מִשּׁוּם דְּשִׂאֵס יֵשׁ
בְּרוּגִינִי הוֹךְ הֵא לֹא הֲכִי לֹא:
וְרַבִּי יְהוֹשֻעַ בֶּן קִרְחָה הָיִא. יֵשׁ
מִפְרָשׁ לְרַעִי קְרִי קִרְחָה
שְׂהִיָּה קִרְחָה כְּדִמְנִיָּא בְּפִרְקָה בְּתֵרָא
דְּבִכּוּרוֹת (דף נח. וס) אָמַר בֶּן עֲזַרְיָה
כֹּל חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל דּוֹמִינִי לִפְנֵי כִלְיִיפַת
הַשּׁוּם חוּץ מִן הַקִּרְחָה הַזֶּה וְאִומַר שׁוּם
הַיָּה רַעִי וְהִיָּה לוֹ בֶּן שְׁמֹנִי יְהוֹשֻעַ
דְּלִמָּר בְּפִרְקָה קִמָּא לְשִׁבְעוּתָא אִ"ל רַבִּי
יְהוֹשֻעַ בְּנוֹ שֶׁל רַעִי לִרַעִי וְאִין לְרַעִי
לְרַתִּי דִּמְהָ שְׁקִרְלוֹ בֶּן עֲזַרְיָה
קִרְחָה בְּדִידְיוּחָא בְּעִלְמָא אִין לִנוּ
לְקִרְתּוֹ כֵּן כֹּל שְׂעָה דְלִשּׁוֹן גִּטּוֹת הוּא

עין משפט
נר מצוה

בב א מיי פכ"ג מהל' שבת
הלכה יב סמג לאוין סה
טור שו"ע או"ח סימן שז
סעיף ב:

בג ב ג מיי' פכ"ד שס
הלכה ג סמוג שס טור
שו"ע או"ח סימן שו סעיף א
וס"י שו סעיף ח:
בד ד מיי' פ"ו שס הל"א
סמוג שס:

בה ה' מ"י פכ"ד שס
הל"ד וסמג שס טור
שו"ע או"ח סימן שז סעיף
:ז

ב' ו' מ"י פ"ג מהלכות ק"ש
הלכה טז סמג עשין יח
טור שו"ע או"ח סימן עה
סעיף ד:

בזזחטימי'פכ"ד
מהלכותשבתהל"ה
סמגלאויןסהטוש"עאו"ח
סימןשסע"ו:

ב"ח ב' מ"י פכ"ג מהל'
שבת הלי"ח סמוג שס
טור שו"ע אר"ח סימן שז
סעיף ז:

וסף תוספות

א. מ' שנה עסק
ב. פרקמטיא. מוס' ז"צ קיג.
ד"ה ומטו. ב. שכן הם סתם
שנות חיי אדם, דכתיב
(תהלים צ') 'ימי שנותינו
שבעים' מוס' זכורות נח.
ד"ה מוז. ג. דסברא. מוס'
ז"צ קיג. ד"ה ומטו. ד. בן
פ"ד שהוא. מוס' ז"צ קיג.
ד"ה ומטו.

יְבִינוּ חֲנָאֵל

לא יאסור פועלים בעולם
לאסור אבנא תחבירו כעור לא
פועלים וכו'. ואשקינו עלה
הוא אמר וכו' תחבירו. ובא
כ"פ אלא לאוקמינן למתנין
תחבירו גוי. רבא אשי אמר
אפילו תבנא תחבירו ישראל
הוא אמר למעבור פועלים
הוא דלא אמר שיהא שמו
נמני על הנראה שנתמזר
עמי לערב. כלומר אסור
שיאמר לו לערב כל לשבור
לי פועלים או כוונא בן
אבל אם יאמר לו הנראה
שנתמזר עמי לערב ודעתו
שיאמר לו לערב כל לשבור
לי פועלים או עשה לי
למלאכה כן וכו' חזקא.
והיושב בן קרח. ואמר ר'
יוחנן וליכאנה כ"י היושב בן
קרח. וריק כ"י היושב ואמר
שנמיה ר' היושב בן קרח
דכור בפרוש אסור אלא
היהוה מותר. ודבר רבא
מאמנא חפצן דרבי רבא
מאמנא עליה וזה הוא
למה דלא מקום מותר
להרבה חזן ממדחן ובה
הכסא כ"י. ואמאי לא
אמננה כהן נמי היהיה
מותר. ומפרקינא לא מי היהיה
מביע ליה לאסור אפילו
ערות לא גוי דאשכחנה
כ"י ראמר דרבי אבהו
לא ראי. ואשקינו תוב
וידברו נמי חזקא. והבאי ר'
שמוענה נ[כ]אחא שמשאל
ואילו חן. השבועות
ופסקין עדיקא לעלים,
ומפקינן מידה רבים,
והולכין בלא נסיוות ולבתי
מדרשות לפקע על ספק
רבים. והולכין בלא
משיטאות לבתי קרקסאות
לפקע על ספק רבים, ותנא
משבינן על תרבות
לאסור, עלה התנוק למלוך
ספק ולמלוך אמנות.
ומפרקינא חפצן דרבי רבא
מאמנא אפצן דרבי רבא
מאמנא אסורין דרבי רבא
שמים מותרין, ואילו חן
לעלוי כ"י דרבי רבא
שחשבות שמים חן
שחשבות מירוש מילך,
אורחין (בתרכתי), וכא
הלך לאיש עמיה, כלומר
כל כן אלא כי יכונא
כליו כן דרבי רבא

[illegible]